

Reactie op de discussie tussen Van der Hull van de PvdA en Yesilgöz van de VVD over deeltijdwerken van vrouwen bij Nieuwsuur op 28 augustus 2017.

Het verschil tussen VVD en PvdA komt in de video duidelijk naar voren.

Waar we het grootste probleem mee hebben is het uitgangspunt bij **beide** vrouwen, dus ook bij Kirsten van de Hul, dat deeltijdarbeid slecht is voor vrouwen. Elke bredere maatschappij visie, waarin ook een kritischer zienswijze met betrekking tot betaalde arbeid op dit moment mogelijk is, ontbreekt.

Er is ook geen enkele ruimte voor waardering voor het standpunt van vrouwen (en mannen) die ervoor kiezen om met minder betaalde arbeid en met minder betaalde arbeidsuren genoeg te nemen in hun leven, bijvoorbeeld ten behoeve van mantelzorg, de participatiemaatschappij, de politiek, hun eigen gezondheid, vrijwilligerswerk, kinderen ... noem maar op. Daardoor is dit standpunt in wezen erg polariserend. Het stelt impliciet de verwende prinsesjes (negatief) tegenover de hard werkende vrouwen die bereid zijn 'ervoor te vechten' (positief).

In de visie van deze twee vrouwen is deeltijdarbeid per definitie problematisch, terwijl onduidelijk blijft welk model ze dan wel naar toe zouden willen werken of ideaal zouden vinden.

-- Rolomkering? Als mannen in deeltijd zouden gaan werken en vrouwen fulltime- zou dat dan wel een goede oplossing zijn?

-- Allebei de partners full time werken? Welke voorwaarden zijn daarvoor nodig?

Het is ook nodig om na te denken over de consequenties van je standpunt voor de alternatieven die mogelijk zijn en over de betekenis die arbeid voor veel mensen heeft. Deze puur kwantitatieve en financiële invulling van arbeid en het zwart-wit tegenover elkaar stellen van deeltijdarbeid versus voltijdarbeid, maakt dat je twee kampen schept waartussen geen zinnige dialoog meer mogelijk is. En dat zal de zaak van het feminisme uiteindelijk geen goed doen.

We vinden de visies op emancipatie van deze twee vrouwen dus problematisch. Het reduceert alles tot een individueel, psychologisch probleem. Laat iedereen doen wat ik heb gedaan, knopje omzetten in je hoofd, klaar is kees. (Yesilgoz). Kirsten noemt dan nog wel wat voorwaarden, zoals quota en vaderschapsverlof. Maar verder blijft ook Kirsten's standpunt nogal zwart-wit. Dat is precies het soort visie dat de verkorting van de alimentatieduur voor veel vrouwen (en mannen natuurlijk) acceptabel maakt. Vrouwen hoeven immers alleen maar dat knopje om te zetten in hun hoofd, om helemaal geen alimentatie meer nodig te hebben. Nou, makkelijk zat toch.

Werkgroep Economische Zelfstandig van de WOUW, 31 maart 2019

